

Poezijah, ki so mu zorele v Prašah pod imenom »Simona Jozipoviča«, ne da so dozorele, mimo še zrelejše besede in bolesternejše solze v Obrazih in Obujenkah vse do zadnjega gorja, trojnega in še enega, ki je še staro in vedno eno: denar, in ga je to gorje vrglo na semenj svetega Pavla, da bi založnika našel in za pot v Gradec imel . . .

»Meglenica!« se mu je vzelo trpko in sladko, vežoče in osvobojajoče v občutje. Slutnja nečesa neskončno jasnega, dobrega, vse izpolnujočega je vstajala vanj. Čarobno se je budilo iz besede, ki je pela stvariteljno in zibala z nevidno močjo temé in mejé, da so se razgrinjale in rušile in rodevale razodetje: slast, pokoj, moč . . . »Meglenica . . .!« je ljubil motno in ugasnil.

* * *

Pa se je čudil, kako da je spremenil pohlevni Tušek svoj glas in da govori učee kakor katehet Globočnik. Pohlevni Tušek je rekel:

»Šime, ne razmišljaj človeka. Človek človeku ne boš segel do dna. Saj tudi polž polžu ne seže. Jaz pa Erjavec mu brskava v drob in veva, čemu neki je na svetu potreben, čemu počasen, slinast in zoprn. Tako je pač tudi s človekom. Neki višji, neki visoki Erjavec mora nekje biti, ki nam preiskuje drob in obisti.«

»Sveta preprostost,« je moral ugovarjati Simon. »Tvoje na zemlji je torej, da veš, čemu je polž, potreben, počasen, slinast in zoprn. Ka-li niso včasih tudi ljudje, pa še prijatelji drug drugemu, potrebni, deš, slinasti in zoprni, dem.«

»To je,« meni Tušek užaljeno, »redkokdaj nisi bil strupen.«

»Strupen? Komu?«

»Morda si takó bolan; iz Brilove jetike, če zameril ne boš.«

»Zavisten, si hotel reči,« raste v Simonu odpor, »a reči bi moral, da sem moder. Palec na moji nogi ve več nego vse vaše glave skupaj s tvojo in Erjavčevo vred.«

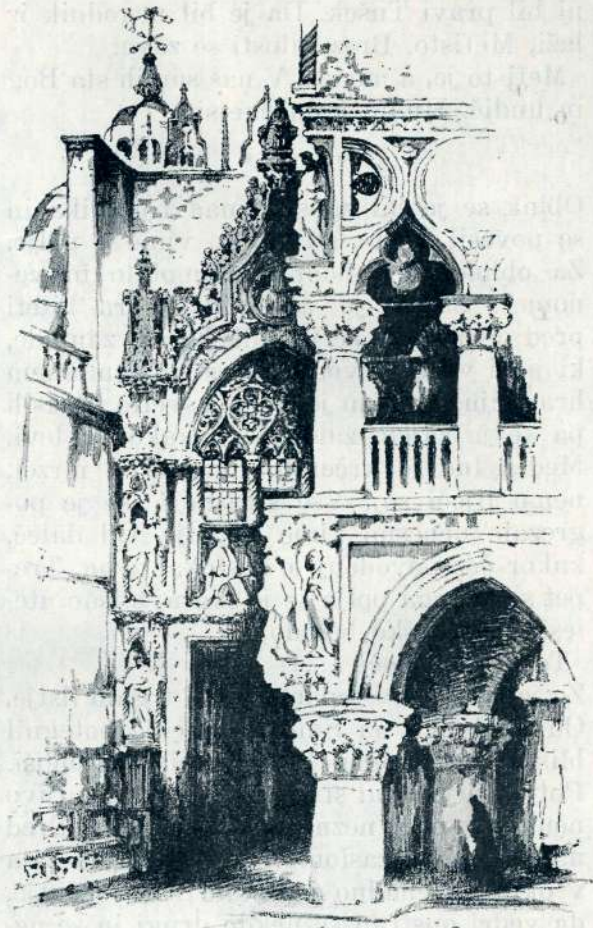
»Ni prav, da žališ Francéta.«

»Ali naj ga hvalim? Polž je njegova ljubezen.«

»Šime! Veliko je takega pod solncem, ki je manj ljubezni vredno.«

»A gnusnejšega nič.«

»Hm, ali jih pri vas v Prašah ne jejo?«

VLADIMIR KIRIN: PALAČA DOŽEV
V BENETKAH.

Pohlevni Tušek se modro smeje. Šimnu je še trpkejši. A oni znova modruje:

»Človek ni mera človeku nikoli, veruj. Neki višji mora biti. Tisti ve zadnje.«

»Zadnje? Katero?«

»Tvoje in moje, nas vseh. Naše zadnje, Zadnji!«

»Prvi!« plane Simon; govori, ne da povsem sam resnično občuti, govori, kakor je nekje bral:

»Prvi, ki je vse in nič in smo mi sredi med njim in zemljo, katero zrealimo vanj, ki je sam zrcalo in smo mi sami, ki se v njem slikamo, kakor zvezde na jezeru. Prvi, ki noče biti in je le kolikor ga mislimo mi. Tebi in Francetu polž, Tinetu politična klafarija in meni, da, meni edinemu med vami, vse, pesem in duša!«

»Ognjoplantič?«

Simon išče besno za protivnikom. Utonil je v nepojmljivem. Simon bi verjel, da